

COLLABORACIÓN

MAURICI LUCENA BETRIU
 President del Consell de l'Agència
 Espacial Europea *

A propòsit de Josep Betriu

EL MEU AVI, Josep Betriu i Cots, va morir a Lleida avui fa un any. El dia següent vàrem celebrar al tanatori de la ciutat una cerimònia civil per acomiadar-lo i jo tenia previst llegir, en nom dels nets, un text escrit pel meu cosí, el periodista Marc Betriu. Malgrat la serenor del meu ànim en iniciar-se els parlaments i malgrat el meu costum de parlar en públic, l'emoció em va embargar i em va impedir dirigir a l'auditori aquelles paraules escrites. No m'havia passat mai i em va agafar per sorpresa. Però de seguida vaig adonar-me que l'explicació era senzilla: jo estava preparat, tan sols, per dir adéu al

meu avi Pep; i em va commoure extraordinàriament l'admiració que despertava la figura polièdrica, de la qual la faceta d'avi només n'era una cara, d'un gran home anomenat Josep Betriu.

Nascut el 1915 al petit poble de Peramola (Alt Urgell), fill d'una família pagesa, estudià magisteri a Lleida i esdevingué mestre d'escola a Soses. En acabar la guerra civil, es traslladà a Peramola, on seguí exercint la docència. Ja casat i amb fills, compaginà la seva feina com a mestre amb l'estudi a distància, esgarrapant hores a la son, de la guerra civil, es traslladà a Peramola, on seguí exercint la docència. Ja casat i amb fills, compaginà la seva feina com a mestre amb l'estudi a distància, esgarrapant hores a la son, de la llicenciatura de Dret, que completà en el termini de quatre anys. El 1948 obrí despatx com a advocat a l'avinguda del Caudillo de Lleida, el germen del que arribaria a ser el despatx d'advocats més important de la ciutat, integrat en l'actualitat al bufet Betriu-Casas-Sàrraga. De

veu poc robusta, Josep Betriu mai va ser un orador florit ni particularment eloqüent, però sí un jurista expert, tenaç i combatiu, d'aquells adversaris temibles en el cos a cos dels jutjats.

A banda de president del consell d'administració i de conseller de diverses societats com La Caixa, en l'última etapa de la seva vida professional, gràcies al seu prestigi, Betriu va ser escollit degà del Col·legi d'Advocats de Lleida i nomenat pel president Tarradellas membre de la Comissió Jurídica Assessora de la Generalitat de Catalunya. Treballador infatigable, els dos únics principis rectors de les seves actuacions com a jurista varen ser l'honestedat i la fidelitat al client, tal com ho testifiquen les persones que van treballar amb ell. Els honoraris promesos, per exemple, mai van constituir un factor substantiu, ni tan sols sig-

nificatiu, a l'hora de decidir acceptar el cas d'un client.

Des d'una perspectiva personal, Josep Betriu va ser un home modest i reservat, familiar, culte i de prodigiosa memòria, amb uns arrelats principis ètics que impregnaven la seva manera d'entendre la vida i de relacionar-se amb ella. Com a avi, juntament amb la seva esposa, Marta Monclús, era capaç de combinar la tendresa i la generositat amb la transmissió ferma de la importància dels valors de l'esforç i l'honradesa. No som pocs els nets que, en algun moment, hem rebut una reprimenda, d'aquelles tan seves –sense aixecar el to de veu, solemne– quan ell considerava que els nostres resultats acadèmics, per bons que fossin, no havien assolit l'alçada de la nostra capacitat. Un podia notar, sabia, que l'amor de fons de l'avi era infrangible, innego-

cialable qualsevol que fossin les circumstàncies i el teu comportament; això no estava en qüestió. Però, alhora, hi havia quelcom, un no sé què subtil de la seva personalitat, que provocava en tu el desig permanent d'actuar de manera que ell se'n pogués sentir orgullós.

Josep Betriu va ser, en resum, una d'aquelles persones que, mitjançant l'esforç de formació en circumstàncies adverses, els assoliments professionals, la integritat i la coherència entre els seus valors morals i les seves accions, contribueixen a entendre com va ser possible que Catalunya i Espanya escapessin, a la segona part del segle XX, del pou socioeconòmic en què estaven submergides des de principis del segle XIX.

(*) També és director general del CDTI (Ministeri de Ciència i Innovació)